

Zvezek 4.

Letnik III.

April 1899.

Kitica spevov v proslavo božjega Srca Jezusovega ob koncu XIX. stoletja.

(Spletel J. P. Belostenski.)

5. Solnce milosti.

Pozdravljen čar mi čudoviti,
Ti zlato solnce v rajskem sviti,
O sladko Jezusa Srcé!
V ljubezni večni Ti izviraš
In milosti nam raj odpiraš,
Na steze siješ k nam temné.

Svetóv mogočnih vrste silne,
Moči stvarjenja brezštevilne,
In zrak in zemlja Te slaví,
Pozdravljamo Te vsi rodovi,
Kar diha nas v blagosti novi,
Ki dalo nam jo Srce si.

Srcé, presrčna radost naša,
Duhov nebeških sladka paša,
Stvarjenja si največi kras;
Podpiraš zvesto nas v ljubezni,
Ozdravljaš slehernih bolezni,
In zmage znak boš slednji čas.

Srcé ljubó tako in milo,
Ti mnogim pač že raztopilo
Otrplosti si dušne led.
Skušnjav oblake si razgnalo,
Življenja vlilo v trdo skalo,
Da čvrst priklil iz nje je cvet.

Srcé Gospoda prebodeno,
Za nas si bilo usmrteno,
Ljubezni zdaj si nam morjé.
Oj, slava Tebi, sad nebeški,
Ki okrepčuješ rod človeški
In slast si mu, kdor vživa Te.

O solnce milosti, le sevaj,
S tolažbo srca nam ogrevaj,
Doklér v dolini smo solzá;
Ko treba bo jo zapustiti,
Takrát pa se ne mudi priti,
Svetost odkleni nam nebá.

V tihem Nazaretu.

II.

Ysveti hišici v Nazaretu niso samo molili, ampak tudi delali. Sveti Jožef je s trdim delom živil sv. Družino, kot zvesta družica se je z njim trudila Marija, in Jezus jima je pomagal pri delu.

Kakšno delo pa je opravljal Jezus? Delal je vedno to, kar sta mu velevala Jožef in Marija. „Bil jima je pokoren“ in zato ni gledal na to, ali je delo lahko ali težko, prijetno ali neprijetno. Častnega dela, s katerim bi se bil proslavil pred svetom, ni bilo v revni hišici preprostega delavca; in Jezus tega tudi nikdar ni iskal; zadovoljen je bil tudi z najbolj navadnim in vsednjim delom; njegovo veselje je bilo, delati, ne tega, kar bi bil sam hotel, ampak kar sta hotela Jožef in Marija; kar sta mu ona dva rekla, to je storil, brez ugovora, hitro, natančno in popolno.

Sv. Bernard se ni mogel prečuditi pokorščini božjega Sina in ves osupel vpraša: „Kdo je bil pokoren? komu? Bog ljudem, — Bog, kateremu so angeli pokorni, je bil pokoren Mariji; in ne samo Mariji, ampak tudi Jožefu radi Marije. Občuduj oboje, in izberi si, kaj hočeš bolj občudovati, najljubeznivišo ponižnost božjega Sina, ali najvišjo čast Matere božje. Ob obojem moramo strmeti, obojemu se prečudovati. Da je Bog pokoren ženi, to je ponižnost, kateri ni nobene primere; da žena ukazuje Bogu, to je čast, kateri ni nobena druga enaka.“

Obrnimo besede sv. Bernarda na sv. Rešno Telo. Če je pokorščina tem večja, čim viši je on, ki je pokoren, in čim nižji je tisti, ki ukazuje, — kaj moramo potem reči o pokorščini Jezusovi v najsvetejšem zakramentu? Jezus je bil pokoren Mariji; to je pokorščina, kateri se ne moremo prečuditi; in vendar je Marija viša od vseh angelov, svetejša od vseh svetnikov; kaj naj torej rečemo, ko vidimo Boga pokornega grešnemu človeku? O strmite, nebesa! Mašnik posvečuje, in Sin božji pride na njegovo besedo na oltar! In naj je mašnik tudi nevreden grešnik, Sin božji je pokoren njegovi besedi, ne samo enkrat, ampak vselej, kadar posvečuje. Mašnik povzdiguje sveto hostijo, položi jo na oltar, dene jo v tabernakelj, in Jezus je pokoren. Pokoren je, in zato se dá prenašati v procesiji, dá se nesti k bolnikom, v bogate palače in revne kočje, pokoren je, in zato se dá uživati grešnim ljudem, — vsem, brez razločka, naj je njih srce čisto ali pa z grehom oskrunjeno. — Kje je pokorščina enaka pokorščini Jezusovi v najsvetejšem zakramentu?

Mladi prijatelj, ki ti je tako težko pokornemu biti, uči se pokorščine pri Jezusu v tabernaklju. Kar nam sv. evangelij pripoveduje o pokorščini Jezusovi v Nazaretu, to v najsvetejšem zakramentu vidiš tako rekoč na svoje oči. „Uči se, o človek, biti pokoren; sin prsti, uči se biti podložen; uči se, prah, biti poslušen. Zarudi od sramote, ki nisi družega nego pepel, pa si ošaben. Bog se ponižuje, in ti se povišuješ! Bog se pokori ljudem, ti jim hočeš gospodovati in se upiraš Bogu!“¹⁾

¹⁾ Sv. Bernard hom. I. super „Missus est“ n. 8.

III.

V samotni dolini med galilejskim pogorjem se skriva Nazaret; mestece je bilo neznatno, v starem zakonu se niti ne imenuje ne; tukaj je na tihem preživel Jezus skoraj celih trideset let. Svet je tako malo znal, kaj se godi v Nazaretu, da Natanael, ki je bil doma v Kani, nekako poldrugo uro od Nazareta, ni ničesar slišal o Jezusu. Pa kaj čuda, če okoličani niso ničesar vedeli o njem, saj niti domačini v Nazaretu niso slutili, kdo biva sredi med njimi. Stariši Jezusovi so bili ubogi in preprosti, po siromakih pa svet ne povprašuje mnogo. Jezus sam pa je prikrival zaklade modrosti in vednosti, svojo moč in svetost, prikrival svoje božanstvo, tako, da so ga njegovi rojaki poznali samo kot tesarjevega sina. „Ali ni on tesar in tesarjev sin?“ tako — pravita v svojih evangeljih sv. Matevž in sv. Marka — so se pozneje ljudje povpraševali, ko je Jezus začel javno učiti. „Odkod ima tako modrost in čudeže?“ — „Na svetu je bil in svet ga ni spoznal“, in „luč v temi sveti, in tema je ni zapopadla“, te besede, ki jih je sv. Janez zapisal o včlovečeni Besedi božji, veljajo sicer o celem življenju Jezusovem, in resnične so tudi še dandanašnji; zakaj tudi sedaj grešni svet noče poznati Kristusa; vender tako malo svet nikoli ni poznal Jezusa, kakor takrat, ko je bival v tistem Nazaretu. Takrat je bil Jezus res „skriti Bog“.

Skrito življenje Jezusovo v Nazaretu je živa podoba tega, kar se godi sedaj v tabernaklju. In če je bila takrat skrita samo božja natura, skrita je v najsvetejšem zakramentu i božja i človeška natura. Pod majhno podobo kruha biva neskočni Bog, ki ga nebesa ne morejo obseči; vsemogočni Bog, ki je s svojo roko ustvaril vse in vse drži; sveti Bog, ki ga neprenehoma molijo angeli: a vse to je našim očem prikrito. Prikrita pa nam je tudi človeška natura Jezusova. Ni nam dano, zreti v božje lice našega Zveličarja, katero je nekdanj v Nazaretu Marija gledala in premišljevala s srčnim materinim veseljem; iz ust od Boga nam poslanega Učenika ne slišimo več večnih resnic, katere so nekdanj tako željno poslušale pobožne množice; mi ne moremo hvaležno poljubovati svetih nog Odrešenikovih, kakor jih je nekdanj poljubovala spokorna Magdalena. Veličastvo častitljivo izpremenjenega telesa Jezusovega, katerega se veselje angeli in svetniki v nebesih, je nam prikrito v najsvetejšem zakramentu.

„Vse je prikrito“, pravi sv. Bernard, božja in človeška natura; očitna je samo ljubezen.“ Zares, ljubezen je očitna tem bolj, čim bolj je neprozorna tema, ki prikriva živega Boga in človeka, Jezusa Kristusa, v najsvetejšem zakramentu. Da more Jezus bivati med nami v vseh cerkvah, naj so velike ali majhne, zidane od belega mramorja ali zložene od lesa, da se more dati v jed in hrano vsem ljudem, naj so bogati ali ubogi, zato si je izbral majhno podobo kruha. Jezus želi, da prihajamo k njemu brez strahu, zaupno kot prijatelj k prijatelju, brat k bratu, otrok k materi in zato je prikril našim očem svoje veličastvo. Tri apostole, ki so videli na Taboru Gospoda izpremenjenega, je prevzel tak strah in groza, da so kakor omamljeni padli na obraz in na tleh ležali toliko časa, da je Jezus stopil k njim, se jih do-

taknil in jim rekel vstati. Kako naj bi se torej mi, ubogi, nečisti grešniki, drznili bližati oltarju in pri sv. obhajilu prejeti Jezusa v svoje srce, ko bi se on nam kazal v lepoti in slavi, v kateri blišči, bolj kakor svetlo solnce, njegovo presveto telo? Naša duša bi morala skoprneti vpričo božjega veličastva! Da bi torej nas ne bilo strah božje pričujočnosti, je neskončno modri in usmiljeni Jezus izvolil, da hoče bivati med nami neviden in prikrit.

Ljubezen in modrost božja nam je prikrla Jezusa v presv. zakramentu; a dasi prikrit, venderle živi Jezus v tabernaklju tako resnično, kakor je nekdaž živel v Nazaretu, prikrit vsemu svetu. Jezus je dobro vedel, da ga radi tega mnogi ne bodo hoteli poznati, da bodo hodili mimo cerkvâ in se ne bodo zanj prav nič zmenili, kakor da ga ni v tabernaklju; da ga bodo srečavali na cestah in ulicah, pa ga niti pozdraviti ne bodo hoteli, da ga bodo celo prezirali in sramotili: vse to je Jezus naprej videl, pa njegova ljubezen je bila večja nego je človeška zloba. Čimbolj pa brezumni svet žali Jezusa v presv. zakramentu, tembolj ga moramo mi, ki verujemo vanj, častiti in mu dajati zadoščenja za vse krivice in žalitve.

To je prvo, kar smo dolžni Jezusu, ki iz ljubezni do nas biva skrit med nami. Druga stvar, ki ti jo, ljubi čitatelj, danes posebno polagam na srce, je pa ta-le: uči se od svojega Zveličarja, skritega v presv. zakramentu, tudi ti živeti skrito, tiho in samotno sredi šumnega sveta. V naši dobi se vse krog hitro izpreminja; tukaj rajajo in plešejo, tam se moré in pobijajo; tukaj se pehajo in prerivajo za ped zemlje, za malo bliščečega prahu, tam razsipljejo denar in živé razuzdano, kakor da bode jutri konec sveta; vsaki dan nam prihajajo na uho novice, ki burijo in vznemirjajo svet. Nikjer ni miru, nikjer počitka! Vse drvi in se vrti. Kam? — tega ne pomisli nihče. Gorjé mu, kogar je zajel ta vrtinec; ne zave se več, zakaj živi, dokler se v divjem vrtežu ne spodtakne in pade in umrje!

S tega pogleda je češčenje sv. Rešnega Telesa prav v naših dneh neizmerne važnosti. Pri Jezusu v presv. zakramentu vlada mir in tihota. V pobožni molitvi pred tabernakljem se umiri od dela upehano človeško srce; tukaj se odpočije od skrbi izmučeno srce; tukaj se potolaži srce potrto od žalosti, in človek sam seboj zdvojen do obupa, se vrača od Jezusa ublažen in srečen, z novim pogumom gre na delo, ko se je okrepil v prisrčni molitvi pri Jezusu, skritem v presv. zakramentu. Duša, ki v svetnem hrupu in šumu ne sliši božjega glasu, svoje vesti, — čuti v sveti tihoti pred tabernakljem, kako ji Jezus govori; tukaj se zopet zave, zakaj je na svetu, ne samo zato, da uživa slast in veselje, ampak da služi Bogu in sebe izveliča.

Svetniki božji so to bolje umeli nego li mi, pa so zato tako radi in pogosto prihajali k Jezusu v tabernaklju; pred delom so ga prosili blagoslova, in po delu so se mu hodili zahvaljevat; če so morali po opravkih med ljudi, so vselej prej in poslej hiteli k Jezusu, da se mu priporočé in pri njem zopet zberó, če so se raztresli v posvetnih skrbih. To lepo navado je imel sv. Vincencij Pavlanski. Kadar je moral iti iz hiše, je vselej prej šel v cerkev, da nekoliko pomoli pri Jezusu, in ko se je vrnil domov, je zopet najprej obiskal Jezusa v presv. zakramentu, da se mu zahvali za pomoč pri opravkih

in ga prosi odpuščanja, če je morda kaj zagrešil. — Sv. Frančišek Ksaverij je po dnevu neumorno delal in se trudil za izveličanje neumrljivih duš, po noči pa je čul pred tabernakljem, in molil in prosil blagoslova; pri Jezusu je dobival poguma in moči v velikih težavah in bridkostih. Tudi o sv. Frančišku Borgiju se bere, da se je v svojih premnogh opravih pogosto zatekel k Jezusu v tabernaklju, da se je tam njegov duh odpočil in se znova zbral za molitev in delo.

Ljubi moj, posnemaj še ti božje svetnike. Morda bivaš blizu cerkve; oglasi se pri Jezusu prav pogosto; ko greš zjutraj za svojim delom, stopi za trenotek k svojemu nebeškemu prijatelju, če le količkaj utegneš, in poprosi ga dobrega sveta in pomoči; in ko se zvečer vračaš domov in se ti le preveč ne mudi, ne hodi mimo cerkve, da ne bi stopil malo notri. Tako je delal častitljivi brat Frančišek iz karmelitskega reda, ki ni šel nikoli mimo cerkve, da ne bi bil obiskal Jezusa v presv. zakramentu. Dejal je večkrat: ne spodobi se, da bi šel prijatelj mimo hiše svojega prijatelja, ne da bi se pri njem oglasil in vsaj nekaj besedi z njim izpregovoril.

Če pa imaš daleč do cerkve in v delavnik ne moreš nikoli obiskati Jezusa, pojdi k njemu s tem večim veseljem v nedeljo ali v praznik, potoži mu, kar se ti je med tjeđnom hudega prigodilo, prosi ga sreče za novi tjeđen, poslušaj tudi, kaj bode Jezus povedal tvoji duši; in predno se posloviš od njega, obljubi mu, da se za tjeđen dni gotovo povrneš k njemu, vmes pa da hočeš večkrat misliti nanj; če se bodeš ti spominjal Jezusa, tudi Jezus ne bode pozabil tebe, ampak bode za-te molil, ko bodeš delal in se trudil za vsakdanji kruh. To stori in živel bodeš med svetom skrito in tiho, kakor živi Jezus v najsvetejšem zakramentu tiho in skrito.

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Zveličani Nikolaj iz Flije.

Mnogi med svetom pomotno mislijo, da stori pobožnost človeka omejenega in nesposobnega za posvetna opravila, da zamori v njem plemenita čuvstva, katera je Stvarnik zasadil v človeško srce, n. pr. ljubezen do domovine. Toda sveti apostol trdi nasprotno, ako pravi: „Pobožnost je za vse koristna.“ — Sveta vera nikakor ne zatre naravnih, blagih čuvstev v človeškem srcu, temveč jih še oplemeniti in spopolni, — dokaz nam je zveličani Nikolaj iz Flije.

Zibel je tekla Nikolaju v gorati Švici. Oče, imovit kmetovavec, je imel obsežno posestvo ob sarnskem jezeru v kantonu Untervaldenu; imenovali so tisti kraj Flije (die Flüe,) in zato je tudi svetnik dobil priimek Nikolaj iz Flije t. j. po naše „s trate“. Rodil se je leta 1417. Kakor sploh pri Švicarjih, se je tudi pri njem že v mladostnih letih razodevala žarka ljubezen do rodne zemlje in svobode. Toda še bolj je ljubil svojo nebeško domovino in hrepnel po njej.

Mlada leta je preživel v očetovi hiši in pomagal starišem pri delu na polju. Že tedaj je bil nenavadno resen in pobožen. Ko so drugi počivali od dela, je šel Nikolaj v cerkev in v molitvi iskal počitka. Slabo nagnjenje je krotil z ostrim postom in zatajevanjem. Dasi ga je bolj vleklo v samoto, je vendar po želji starišev vzel pošteno devico Rotijo za ženo. Bog je blagoslovil zakon z mnogoštevilnim zarodom; dal jima je pet sinov in ravno toliko hčerá. Ko je bilo treba braniti domovino, je šel tudi Nikolaj v vojsko in pokazal, da je ravno tako hraber vojak, kakor dober kristijan. Tudi v vojaški službi ni opuščal posta in verskih vaj. Često je šel po noči v cerkev in pred tabernakljem čul do belega dne. Svoje tovariše je opominjal, naj se v vojski zdrže grozovitosti in razuzdanosti, ako hočejo, da jim Bog zmago podeli.

Nekdaj so se bili sovražniki utrdili v nekem samostanu. Švicarji so morali samostan z naskokom zajeti, da so jih od tamkaj prepodili. Razljučeni vojaki so hoteli samostan porušiti. Le po prigovarjanju Nikolajevem, ki je tedaj načeloval vojaškemu oddelku, so popustili svojo namero, in samostan je ostal nepoškodovan.

Ljudstvo je čaštilo Nikolaja radi njegove pravičnosti, in pobožnosti. Večkrat so si ga izbrali za sodnika v občini in mu podeljevali razne častne službe. Izvoljen je bil tudi za načelnika vsemu kantonu Untervaldenskemu. Toda tega odgovornega mesta ni hotel prevzeti, ker se je bal, da ne bi omadeževal svoje vesti s kako krivico, ki bi jo utegnil komu nevedé storiti. „Večkrat so me povpraševali za svet v zadevah domovine“, rekel je, „in marsiktero sodbo sem izrekel, toda ne spominjam se, da bi kedaj kaj storil zoper svojo vest.“

Vedno močnejše se je pojavljalo v Nikolaju hrepenenje po samoti. Ko so mu bili otroci odrasli, je zapustil z dovoljenjem svoje žene domačo hišo in živel nekaj časa na svoji planini. Po naključju ga najde neki lovec in kmalu so začeli ljudje k njemu prihajati. Da bi se umaknil neljubim obiskovavcem, zapusti planino in gre v oddaljeno gorsko sotesko.

Prebivavci bližnjih vasi mu zgrade kočico in tik nje malo kapelico. V tej samoti dvajset let ni užil nobene hrane, razen dušne jedi — svetega obhajila. Čudež, ki ga je storil Bog nad svojim služabnikom, je vzbujal veliko začudenje po vsej deželi. Mnogo jih je bilo, ki niso hoteli verjeti. Vojvoda Sigismund je poslal svojega zdravnika, ki je dalj časa ostal pri puščavniku in ga opazoval; duhovska in svetna oblast sta ukazali strogo preiskavo. Toda enoglasno so vsi potrdili, da brat Nikolaj ne uživa ničesar. On sam ni hotel s tem čudežem med ljudmi zbujati zgledovanja in je najraje molčal o tem.

Radi vednega posta je bil sicer medle postave in upadlega, koščenega obraza, vendar pa krepak in žilav. Bil je visoke rasti, da je v svoji nizki celici komaj mogel po konci stati. Po leti in po zimi je hodil bos in golglav; spal je na golih tleh, z velikim kamenom pod glavo.

Glas o njegovi svetosti in čudežnem postu se je raznesel daleč na okolo. Kakor nekdanji Judje k sv. Janezu Krstniku so romali ljudje od blizu in daleč k „bratu Nikolaju“ v sotesko in ga povpraševali za svet v časnih in večnih zadevah.

V istem času, ko je živel zveličani Nikolaj, se je Švica osvobodila tujega gospodstva in postala samostojna. Nikolaj sam se je večkrat bojeval za domovino. Toda notranje razprtije so pretile uničiti komaj dovršeno delo in zopet razdružiti kantone. Zlasti so l. 1481. v deželnem zboru v Štancu razne stranke z vso silo trčile skupaj. Strast je ovirala trezno zborovanje in bilo je videti, da izbruhne domača vojna. Da bi preprečil zlo, hiti neki župnik v noči pred zadnjim zborovanjem v gorsko samoto k „bratu Nikolaju“ in ga prosi, naj bi prišel posredovat. Ta se takoj napoti. Že v prvem hipu je napravil na zborovavce globok vtis. Visoki mož vpadlega obraza in bistrega pogleda v revni rujavi halji se jim je zdel kakor prikazen z drugega sveta. Govoril jim je preprosto, a pretresljivo: „Tovariši, prišel sem iz svoje pustinje, da vam govorim o domovini. Človeške modrosti ne poznam. Kar znam, sem prejel od Boga, ki je vaše očete rešil iz nevarnosti in vam podelil zmago v boju.“ Potem jih je opominjal, naj ne pusté, da bi se tujci vmešavali v njih zadeve, naj bodo složni, da ne izgubé komaj pridobljene svobode. Bog je dal moč njegovim besedam. V kratkem času so bile razprtije poravnane in preteča nevarnost odvrnjena. Po vseh švicarskih kantonih je veselo zvonjenje naznanjalo spravo; Nikolaja pa so Švicarji častili kot svojega rešitelja.

Pobožni mož pa se je zopet vrnil v svojo celico, kjer je še živel do l. 1487. — V sedemdesetem letu starosti ga napade vročinska bolezen. Bog je pripustil, da ga je večkrat mučil velik strah pred sodbo. „Strašno je pasti v roke živega Boga“, rekel je okoli stoječim. „Živite tako, da vam vest ob smrtni uri ne bode imela ničesar očitati.“ Toda izkušnjave so kmalu minile in naposled je mirno zaspal v Gospodu. Pokopali so ga v farni cerkvi vasi Sahseln.

Takoj po smrti so ga začeli njegovi rojaki častiti kot svetnika. L. 1669. ga je papež Klemen IX. prištel zveličanim. Še sedaj romajo pobožni Švicarji k njegovemu grobu in v gorsko sotesko k puščavnikovi celici, ki je še dobro ohranjena.

Njegova družina se je ohranila do današnjega dne in je dala cerkvi že nad trideset duhovnikov. Tu so se deloma uresničile besede sv. pisma: „Zarod pravičnega bode vekomaj ostal.“

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec april 1899.

Za uboge redovnice na Laškem.

Ysa sila zlobnega sovraštva se je zaprisegla v Italiji zoper menihe in še bolj zoper nune. Srce se krči katoliškemu kristijanu, ko bere o neznosni bedi, v kateri morajo živeti Bogu posvečene device vsled krivičnih postav brezbožne vlade na Laškem. Zares prave mučenice so. Ob

vsaki priliki jih zasramujejo brez vsakega povoda sovražni časopisi. Brezsramni rovarji vpijejo in glasno zahtevajo, naj se razderó hiše miru in tihe molitve, naj se vrnejo med svet one, ki so se prostovoljno svetu odrekle.

In vse to se godi v znamenju svobode; vse to zahtevajo tisti, ki se pri vsaki priliki ali nepriliki sklicujejo na svobodo.

Naš list je že oznanil svojim bralcem revo in bedo ubogih redovnic na Laškem. Zato hočemo danes bolj splošno izpregovoriti besedo o redovih svete cerkve. Vsaki pošten in pameten človek nam mora pritegniti, da je strast more tako nasilno preganjati redovnice, ki so se posvetile notranjemu življenju pobožnosti, čednosti in dobrih del.

Odkar je naš Zveličar napravil razloček med zapovedmi in evangelijskimi sveti, je ustanovil tudi redovno življenje. Mladenič — tako nam pripoveduje evangelij — se je približal Jezusu in pokleknilši pred njim ga je vprašal: Dobri učenik, kaj naj storim, da dobim večno življenje? Odrešenik mu odgovori: Če hočeš v življenje iti, spolnui zapovedi. Mladenič reče, da je to storil že izza svoje mladosti in vpraša, kaj mu še manjka; tedaj pa ga Jezus milo pogleda in mu pravi: Ako hočeš popoln biti, pojdi, prodaj, kar imaš in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih, ter pridi in hodi za menoj! — S temi besedami je opisal Gospod tri evangelijske svete: radovoljno uboštvo, vedno devištvo in vedno pokorščino pod duhovnim poglavarjem. Takrat so bili ustanovljeni cerkveni redovi. In res so se možje, hrepeneči po večji popolnosti in živeči ločeni od sveta, pokazali precej v prvih stoletjih katoliške cerkve. Prvi sveti samotarji so živeli popolnoma sami zase po puščavah. Ali sčasoma so se jeli zbirati v samostanske družine in so skupno živeli po posebnih pravilih, prizadevajoč si za večjo popolnost in spolnujoč zlasti evangelijske svete. Tako je nastalo redovniško življenje obojega spola.

O koristi redovniškega stanu govoriti se nam zdi nepotrebno; zakaj kdor hoče, jo lahko vidi na svoje oči; kdor pa solncu zapira oči, njemu nič ne pomaga, če mu prižgemo svetilko. V spomin si pokličimo le imena glavnih ustanovnikov redovnega življenja in takoj se nam razvijejo v duši bogati vrelci, ki so napajali človeški rod z modrostjo in učenostjo, z vedo in umetnostjo, s časno in večno blaginjo. Sv. Benedikt in Dominik, Frančišek Asiški in Ignacij Lojolski, Vincencij Pavlanski in Janez od Boga, sv. Terezija in Klara in Angela in druge pobožne device, ki so zbirale okrog sebe po popolnosti hrepeneče sestre, — oj, koliko koristnega, lepega, svetega, koliko vzgledov tihega, potrpežljivega, Bogu udanega, nedolžno-čistega življenja nam kličejo v spomin ta imena! Da, zelenice se nam zdé samostani sredi puščobnega sveta, luči sredi teme, ki milo svetijo človeštvu, kažoč mu z lepim vzgledom ozko pot, vodečo v večno življenje.

Ali — pravijo nasprotniki — ne tajimo, da so bili redovniki za svoj čas koristni, da so mnogo delovali v časni in večni prid človeštva v srednjem veku, da so nam takrat marsikaj rešili, kar bi se bilo izgubilo, marsikaj pridobili, za kar bi se bili pozneje morda zastonj trudili celi narodi. Toda za sedanji, prosvitljeni, napredni čas niso več menihi in nune; dandanes brez njih lahko izhajamo; nasprotno, kdor ni koristen ud človeške družbe, nima pravice med nami živeti.

Tako in slično govoričijo. A brez razlogov, brez dokazov.

Le oglejmo si tako imenovane delavne redove! V šolah, nižih in viših, poučujejo, v dušnem pastirstvu delujejo ali vsaj pomagajo, po misijonih se trudijo doma in med divjaki, mladino vzgajajo, bolnikom strežejo, učenost gojé, knjige pišejo — in taki redovi bi bili nepotrebni? In prav tako redovnice: mladino vzgajajo, po bolnišnicah strežejo in poleg tega molijo in darujejo svoja dobra dela v korist vsemu človeštvu. Naj bi si ogledali nasprotniki redovnikov njih hišni red in uvideli bi, kako je vsaka ura natančno določena svojemu opravilu, kako se dostikrat redovni ljudje dan na dan trudijo bližnjemu v korist, da sami nase skoraj pozabijo. In vender jih brezbožni svet zato obklada s klevetanjem!

No, pa naj bodo in ostanejo delavni redovi, le tistih molitvenih menihov in nun, ki kar nič ne delajo in le molijo, tistih pa res ni treba dandanašnji.

Dragi bravec, ali si že slišal tak ugovor? Gotovo si ga; ali pa si verjel in pritrdil takim napadom? Čuj!

Le zlobna brezbožnost, ki je že davno odvrгла vse, kar je bilo verskega, more tako govoriti. Katoliški kristijan pa se zaveda posebne sreče, katero prinašajo nam med svetom pomešanim vernikom molitveni ali bogomiselni redovi. Kolikrat bi človek rad molil in se odtrgal svojim vsakdanjim skrbem a ni mu mogoče: mora in mora opravljati svoje posle. Kako pa ga tolaži misel, češ, meni sicer ni mogoče moliti, toda tam v samostanski cerkvi pred tabernakljem pa klečé Bogu posvečene device in prosijo blagoslova z nebes vsem, ki po njem hrepené. To je za nas tolažilna misel, da smo združeni v molitvi, kakor smo združeni v občestvu svetnikov. Bodimo torej hvaležni redovnikom in redovnicam, ki prosijo božjega blagoslova našim opraviлом in bodimo uverjeni, da je molitev delo, plemenito, zaslužno delo.

Oboji redovi torej naj ostanejo in se širijo v katoliški cerkvi: delavni in molitveni. Kdor bi hotel prve povzdigovati in druge zaničevati, bil bi podobn človeku, ki ima v čislih roko, katera dela, za srce pa ne mara, ker njegovega notranjega, skrivnostnega delovanja ne ume. Obe sestri, Marta in Marija sta ljubili Jezusa. A Marijo je še posebe pohvalil Zveličar, rekoč, da si je najboljši del izvolila.

Bratovščina presv. Srca Jezusovega v cerkvi svete Uršule na Dunaju.

Na Dunaju so lani meseca oktobra v samostanski cerkvi sv. Uršule z veliko svečanostjo praznovali tridnevenco v čast presv. Srcu. Dné 22. decembra je namreč poteklo 200 let, kar so po prizadevanju in pod varstvom nadvojvodinje Marije Elizabete, hčere cesarja Leopolda I., v rečeni cerkvi slovesno ustanovili bratovščino presv. Srca Jezusovega.

Blaga ustanoviteljica, nadvojvodinja Marija Elizabeta, je bila rojena 13. decembra l. 1680 v Lincu; tja so se bili nje stariši preselili radi kuge,

ki je tisto leto razsajala na Dunaju. Še čisto majhna je kazala mlada nadvojvodinja veliko ljubezen do Boga in do Matere božje. Cesar sam pa je natanko določil, kako mora hčerka živeti. Ob osmih zjutraj je vstajala. Potem je morala vsaki dan iti k maši, pri maši je vedno klečé molila. Ob polu dvanajstih jo je pater Lokateli učil latinskega jezika. Popoludne ob polu štirih je igrala klavir in potem se je učila francoski. Ob petih jo je pater Lokateli učil katekizem. Zvečer ob sedmih je molila dnevnicke ali brevir in rožni venec. Večerja je bila ob osmih; do desete ure potem ni imela nobenega dela, ob desetih pa je morala opraviti večerno molitev, in ob polu enajstih je hodila spat. Gojiteljica je morala vsaki teden cesarju poročati, če se hčerka pridno uči in če pobožno in rada moli.

Ko je nadvojvodinja prišla na Dunaj, je večkrat obiskala uršulinski samostan, ki ga je bila pred leti sezidala cesarica Eleonora, žena cesarja Ferdinanda III. V samostanu so pogosto govorili o pobožnosti do presv. Srca Jezusovega, ki se je baš takrat širila po Evropi. Srce mlade nadvojvodinje je gorelo v ljubezni do božjega Srca, in mnogo se je trudila, da bi tudi drugi častili presveto Srce. Zato je močno želela, da se v samostanski cerkvi sv. Uršule ustanovi bratovščina presv. Srca Jezusovega. Veliko je bilo veselje osemnajstletne nadvojvodinje, ko se je bratovščina dné 22. decembra l. 1698. res vpeljala. Srčno se je radovala, ko sta papež Inocencij XII. in Benedikt XIV. obdarila bratovščino s svetimi odpustki. Rada je prihajala k mesečni pobožnosti v čast presv. Srcu. Praznik Srca Jezusovega so od takrat obhajali vsako leto z veliko slovesnostjo; celemu mestu je bratovščina naklanjala božji blagoslov.

Za cesarja Jožefa I. je bratovščina presv. Srca Jezusovega, kakor toliko drugih pobožnih ustanov, morala prenehati; a v našem stoletju je delo blage nadvojvodinje znova oživel, in sedaj se zopet vsaki mesec svečano praznuje pobožnost presv. Srca Jezusovega.

Nadvojvodinja Elizabeta je bila celo življenje vzgled pobožnosti. Umrla je neomožena dné 26. avgusta l. 1741.

Hudič med popirjem.

Satan je zviti in pretkan, ves, kar ga je. Da laglje lovi ljudi v svoje mreže, se skriva za razne podobe. Evi je govoril iz kače in jo premetil; med neverniki se je pogosto skrila v malike; večkrat je šel tudi v ljudi in z njih pomočjo druge zapeljeval.

V našem času pa si drugače pomaga. Skriva se med popirjem; in ker je popirja povsod dosti, mu gre delo sedaj posebno spešno izpod rok. To napravi tako-le. Poišče si ljudi, ki so voljni pri njem služiti za hlapca; navdahne jih z duhom laži, in odslej vidijo ti ljudje vse narobe. Ker so, ne morda potelesno, pač pa duhovno obsedeni, imajo dobro za slabo, slabo za dobro; tema jim je prosvitljenost in luč, prava luč pa jim je tema in

neumnost. Kakor mislijo, tako tudi govoré, in svoje misli pišejo in rišejo na popir. In da čim več ljudij dobi pred oči njih misli, nesó svoj popir v fabriko, v kateri delajo knjige. V malem času pomnoži tiskar na popirju hudobne duhove, ki so skriti v pisanju. Ta popir gre potem med ljudi, v šole, gostilne, prodajavnice, tvornice in vojašnice, med gospodo in kmete, trgovce in delavce. Povsod beró ljudje tiskan popir in beroč pijejo z očmi in srebljejo vase one duhove, to se pravi, misli, katere je zlodej vdihnil svojim zvestim pisarjem.

Zato ti rečem, dragi prijatelj, pazi, kaj bereš; v vsakem slabem berilu se skriva hudič; popir mu je telo in obleka. Kakor je nekdanj Evi govoril iz kače in jo zapeljal, tako govori sedaj v popirju in zapeljuje ljudi s slabimi knjigami in časniki.

Hlapci, ki služijo satanu, dobro vedó, koliko škodujejo vernemu ljudstvu, in zato po vseh deželah neumorno razširjajo svoje s peklenskim strupom prepojene spise. Glasno kričeč, dajmo ljudstvu omike, hvalijo svoje knjige in liste, ponujajo jih skoraj zastonj, da jih le več spravijo med svet; posebno skrbé, da njih knjige pridejo v roke pridnim mladeničem in nedolžnim deklicam.

Prekanjeni so kakor njih gospodar. Svoje blago nosijo na semenj zlasti v take kraje, kjer je že marsikatera duša srečno ubežala hudobnemu duhu; po vseh božjih potih prodaja hudič svoje „odpustke“; pesmice na tistih lističih, v katere so zaviti drobni koščeki sladkorja, so pogosto take, da mora zardeti v lice vsako pošteno dekle, če jih bere. — Jezus Kristus je nekoč poln svete jeze z bičem v roki pognal izpred templja prodajavce in kupčevavce; ali ne zaslužijo tudi ti ljudje, ki v naši dobi okolo Gospodovih svetišč prodajajo hudičevo blago, da bi jih kdo s korobačem iztiral izpred cerkvâ?

Mladi svet s slastjo prebira zaljubljene povesti ali romane. Mož, ki je sam mnogo pisal in s svojimi spisi zapeljal mnogo ljudij in jih še zapeljuje, je dejal o romanih: „Deviško dekle ni nikoli bralo romanov.“ Tako sodi zloglasni Rusô (Rousseau), ki ni imel sam nobene vere, pa mu je zdrava pamet povedala, kako kvarljive so za mladino slabe knjige. — Kdor rad prebira romane, njega življenje ni več čisto. Če to pomislimo, pač umejemo, zakaj pisarji hudobnega duha pišejo tako umazane stvari; ne moremo pa umeti, kako morejo matere, ki jih je skrb svojih otrok, mirno puščati, da njih hčere beró, kar hočejo.

O tebi, prijatelj, ki bereš „Venec“, sicer ne mislim, da bi bral tudi slabe časnike; toda najemniki hudobnega duha pošiljajo svoje blago po vsej deželi in je vsiljujejo tudi takim, ki sami nočejo naročevati pohujšljivih listov. Da te torej kdo ne premoti, poslušaj pametno besedo.

Sv. Janez apostol je pisal nekoč blagi krščanski materi in nje otrokom: „Kdorkoli odstopi in ne ostane v Kristusovem nauku, nima Boga. Ako kdo k vam pride, in ne prinese tega nauka, ga nikar ne sprejmite v hišo, in nikar ga ne pozdravljajte. Zakaj kdor ga pozdravi, se njegovih hudobnih del deležnega stori.“ — Tako ostro govori zoper zapeljivce apostol, čigar

srce je bilo do vseh polno ljubezni. In če nam apostol strogo veleva, da se ogibajmo ljudij, ki nimajo nauka Kristusovega, bomo li smeli z mirno vestjo puščati v svojo hišo liste, časnike, ki naravnost tajé nauk Kristusov in se bojujejo zoper sveto cerkev? O njih velja še mnogo bolj beseda apostolova: „Nikar jih ne sprejemajte v svojo hišo.“

Stvar je jasna in umevna sama ob sebi. Če se kje pokaže kuga, kakšen strah imajo ljudje, da ne bi se razpasla po deželi! Lani je bil neki doktor zanesel to strašno bolezen na Dunaj; kake reči je počela gosposka, da zatró „črno smrt“; ves Dunaj je bil po koncu. Saj je prav in dobro, da so ljudje v skrbi za svoje življenje; čudno je le to, da se isti ljudje, ki se tako strašno bojé črne smrti, prav nič ne zmenijo, ko se pred njih očmi po slabih časnikih širi v celem cesarstvu druga, bolj grozna bolezen, kuga, ki mori duše. — Pred kratkim se je doli na Hrvaškem ali tam na Ogrskem nekje pokazala živinska bolezen. Precej so zaprli vse meje, in nobena žival ni smela od tam v naše kraje; gorjé mu, ko bi koga zasačili, da hoče kaj vtihotapiti črez mejo! — O da bi gosposka le na pol toliko skrbela za neumrljive človeške duše, kakor skrbi za brezumno živino!

Če pa gosposka ne zapira mej in potov slabim časnikom, mora vsak posebe tembolj skrbeti, da zabrani dušno kugo v svoji hiši. A kaj se godi v resnici? Krščanski očetje naročajo brezverne časnike in pusté, da jih bere vsa družina, odrasli in otroci. Kaj pa pišejo ti časniki? Danes obrekujejo katoliške duhovnike in redovnike in pripovedujejo o njih najgrše stvari, v katerih ni morda niti trohice resnice; jutri bodo ponavljali stare laži, ki so bile vže stokrat ovržene; potem zopet zavijajo in preobračajo katoliške nauke in smešé svete obrede. — Ali smejo krščanski očetje trpeti take časnike v svoji hiši? Sveti Janez jim pravi: „Nikar jih ne sprejemajte v svojo hišo!“ Ko bi prihajal v vašo hišo bogotaj ali pohujšlavec, bi gotovo svoje otroke svarili pred njim, naj se ga varujejo. Vsaki brezverni list je zapeljivec, ki skrivoma pohujšuje vaše otroke in strupi njih nedolžne duše. Kdo bode dajal za to pred Bogom odgovor? — Apostol je izrekel ostro sodbo o stariših, ki jih ni skrb svojih otrok: Če kdo ne skrbi za svoje domače, je zatajil vero in je hujši od nevernika.

Pred tremi leti je o tej stvari zelo lepo govoril naš tedanji viši pastir. Ker nekateri časniki prav v sedanjí dobi zopet huje besné zoper cerkev in nje služabnike, se mi zdi prilično, da ti resne besede prevzvišenega kneza in škofa zapišem tu sem. V svojem pastirskem listu nas je tedanji knez in škof svaril pred opravljanjem in obrekovanjem; in ob tej priliki je dejal: „Ogibati pa se moramo tudi še druge vrste opravljanja, katerega ne zakrivi jezik, ampak però — po časnikih. Žalostno je v resnici, kam je dospela v tem oziru naša doba, in kako hudo grešé zoper osmo božjo zapoved časniki, pa tudi njih bralci. Kakšno opravljanje, kakšno obrekovanje, posebno zoper duhovne osebe; vsled tega pa tudi kaka podivjanost v javnem življenju, — zares sramota za toli hvalisano omiko in človekoljubje . . .

Obrekovanje, ki se je spočelo v preziranju, v brezbržnosti, v sovraštvu zoper cerkev in njene služabnike, mora po naravnem potu zopet roditi za-

ničevanje, brezbržnost in sovražstvo proti sv. cerkvi. Mnogi postanejo mrzli proti svoji materi, sveti cerkvi, odtujé se ji ter jo naposled začno sovražiti. „Umreti mora!“ je obsodil zbor Kristusa, in kakor je Kristus tedaj umrl po svojem telesu, tako umira tudi še dandanes v dušnem oziru v marsikakem srcu, v marsikaki družini zaradi opravljanja in obrekovanja po časniki.

Nasproti tem žalostnim pojavom velja pravilo: ogibaj se, beži! Noben katoličan ne more imeti mirne vesti, če brez prave, brez veljavne potrebe, pred Bogom veljavne pravim, prebira časnike, ki dan za dnevom blatijo najsvetejše, teptajo cerkev, sramoté njene služabnike in jih izročajo zaničevanju. Vprašam te, kaj bi vender rekel o človeku, kateri bi vedel, da mu znan malopridnež dan za dnevom najsurevejše sramoti očeta in mater in bi se za vse to nič ne zmenil? Gledal bi mirno, kako mu prihaja dan za dnevom v hišo, najgrje zaničuje očeta in mater, ter ga za vse to po vrhu še plačeval? Ali ne bi ravnal tak sin prav po zverinsko?

Tako delajo katoličani, ki brez prave potrebe beró liste, katere sem prej opisal. Oni ne škodujejo samo sami sebi, ampak z naročanjem takih listov postanejo sokrivi vseh opravljivih govoric, ki se tako razširjajo, in pogubnih nasledkov, ki iz tega izvirajo. Saj ravno s svojim denarjem pomagajo listom, da izhajajo . . . Zato ne naročaj takih listov, ne prebiraj jih. Bog daj, da bi si pač vsi katoličani z vso resnobo zapisali to v srce kot veliko, vestno dolžnost, da ne bodo enkrat pred večnim sodnikom dajali odgovora za vso strašno škodo, katero napravljajo taki listi.«

To so jasne besede, ki jih je govoril viši pastir svojim vernikom. Vsaki katoličan pa mora biti pokoren svojemu škofu, poslušati mora njegov glas in storiti, kar mu velewa. Zato je tebi, katoliški bravec, sveta dolžnost, da pogledaš, kakšne knjige in časnike imaš v svoji hiši; ali je v njih duh Kristusov, ali ti govori iz njih hudič.

Če se med tvojimi časniki in knjigami skriva hudič, ga moraš še danes izgnati. Kot pošten kristijan si gotovo že opravil velikonočno izpoved; pregnal si iz duše in srca vse hudobne duhove; izženi sedaj še hudiča, ki sedi med tvojim popirjem. Zato ni treba duhovnika, da bi ga zarotil, tudi ne blagoslovljene vode. Za hudiča in njegove prijatelje je Bog pripravil večni ogenj. Na ogenj vrzi tudi ti knjige in liste, v katerih se skriva hudoba. Tako so storili prvi kristijani v mestu Efezu. Prišel je bil tja apostol Pavel in srčno govoril in oznanoval božje kraljestvo. In mnogo vernih je prišlo, in so se izpovedali in oznanili svoja dela. Mnogo tistih pa, ki so bili vraže uganjali, so znesli bukve in so jih sežgali vpričo vseh; in ko so bili preudarili njih ceno, so našli, da so petdeset tisoč denarjev veljale.¹⁾

¹⁾ Dej. ap. 19.

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani.

Po noči med 30. in 31. marcem bodo moški *izvanredno* molili presveto Rešno Telo v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode pred polunočjo 23. ura: za veliki četrtek; po polunoči pa 24. ura: za veliki petek.

Po noči med 6. in 7. aprilom bodo moški zopet v cerkvi sv. Nikolaja po navadi molili sv. Rešno Telo. Molila se bode 25. ura: za velikonočni praznik.

Bratovščina vednega česčenja presv. Reš. Tel. v Ljubljani. Bratovščina vednega česčenja presv. Rešnega Telesa ima svojo navadno pobožnost v Uršulinski cerkvi v četrtek po velikonočni nedelji, t. j. 6. aprila. Ob 5. zjutraj je pridiga, in potem med sv. mašo skupno sv. obhajilo.

Iz Ajdovščine se nam poroča, da bodo častivci presv. Rešnega Telesa veliki četrtek in veliki petek zvečer ob devetih do desetih skupaj glasno molili pri božjem grobu. Po dnevu se bodo vrstili tako, da bode vsako uro dosti molivcev v cerkvi; po noči med velikim četrtkom in velikim petkom pa bodo moški čuli pred sv. Rešnim Telesom in molili 23. in 24. uro iz knjige „Večna molitev“.

Kar bodo storili v Ajdovščini, bi se dalo morda tudi kje drugje izvršiti. V večih krajih, trgih in vaseh, kjer biva blizu skupaj mnogo udov bratovščine „vednega česčenja“, bi se ti lahko med sabo dogovorili, kako bi se zadnje tri dni velikega tedna po redu izmenjavali v molitvi pri božjem grobu, da ne bi bila ob nobeni uri cerkev prazna pobožnih molivcev.

Česčenje sv. Rešnega Telesa v Čemšeniku. Iz nekega pisma čemšeniškega g. župnika povzamemo: „Večna molitev pri nas lepo uspeva. Zelo je ljudem priljubljena. Vsako nedeljo in praznik je mnogo molivcev. Jaz oznanjam uro, katera se bo molila in ljudje jo molijo sami, pa jako dobro. Prav mnogo knjižic „Večna molitev“ sem že oddal, pa se še vedno oglašajo zanj; vsaki jo hoče imeti sam. Poprej so ljudje pred krščanskim naukom postopali okolo cerkve, zdaj ni takrat nikogar zunaj. Vsako nedeljo moli en stan; ako je pa več nedelj v mesecu kakor štiri in ob zapovedanih praznikih pa molijo vsi stanovi skupaj.“

Ź. P.

Iz Planine. V sredo po Veliki noči napravi naša Marijina družba romanje na Brezje.¹⁾ Oglasilo se je 60 deklet, katerim se bode pridružilo še nekoliko družih faranov. Z vlakom se pripeljejo popoldne do zadnje postaje in odrinejo v slavno Marijino svetišče, kjer bode govor in litanije. Drugo jutro bode skupno obhajilo in govor g. župnika planinskega. Pri sv. maši bodo družice pele pod vodstvom svojega pevovodje. Tja gredé si bodo v Ljubljani ogledale cerkve sv. Jakopa, stolno in frančiškansko ter cerkev presv. Jezusovega Srca, počastile najsvetejši zakrament in zapele pesem v slavo Marijino. Ker je od prihoda našega vlaka v Ljubljano do odhoda na Gorenjsko tri ure časa, ga pač ne moremo boljše porabiti, kakor da obiščemo nekoliko veličastnih cerkev ljubljanskih.

Naša Marijina družba je sad prvega katoliškega shoda v Ljubljani, pri katerem je bilo priporočeno v poživljenje verskega duha in obrambo mladine snovanje kongregacij. Prva v naši škofiji na kmetih je bila naša družba, ustanovljena 10. januarja 1894., prvotni rimski pridružena 21. junija 1894. Nekako ponosni smo na to, da smo pri nas prvi s tem poskusili, in obneslo se je prav izvrstno, za kar smo dolžni srčno hvalo Bogu in Preblaženi. Doslej je bilo sprejetih že 150 deklet, šest jih je z deviškim vencem odšlo k nebeškemu ženinu, pet v pošten zakon stopilo, nekaj jih je v Braziliji in v službi po primorskih mestih. Družba je dosegla v dušnem oziru mnogo uspehov in s svojo bolniško blagajno ubožnim družicam znatno pomagala. Blagajno je zakladala z velikodušnimi darovi naša graščakinja, svetla knjevinja Windischgraetz, vneta katoličanka, ki je tudi sama prednica Marijine družbe plemenitih gospej na Dunaju. Tudi svetli knez Hugon in vsi njegovi bratje so kongreganisti.

¹⁾ Opomnja. Ko bi bilo prav posebno neugodno vreme, se romanje preloži za nekaj dni ali tednov.

Mnogo težav smo imeli v začetku; satan je kar divjal in se zaletaval v nas z obrekovanjem in zasmehom, a nazadnje je moral stisniti rep in s potepenim pismom oditi. Slava našim Notranjкам!

Ustanovljena je tudi mladeniška Marijina družba, ki šteje 41 članov. Skoraj 200 mladih ljudi pod zastavo Marijino, — to je armada, da nekaj velja.

„Večna molitev.“

Teško pričakovana knjiga „*Večna molitev*“ je dotiskana. Dobiva se v Ničmanovi prodajavnici in v katoliški bukvarni, z rudečo obrezo po 1 gld. 20 kr., z zlato obrezo po 1 gld. 50 kr. Čisti dohodek se porabi za dobre namene.

Nove lurške šmarnice.

Francoski spisal Henrik Lasserre. Z dovoljenjem pisateljevih poslovenil Janes Godec, kapelan. V natis je dovolilo preč. knezošk. ljubljansko. Ljubljana 1899. Tisk. Katol. Tiskarna.

Lepe šmarnice o lurški Materi božji je pred šestnajstimi leti izdal Franjo Marešič pod naslovom: „Lurški majnik in molitvenik.“ Posnel je v knjižici na kratko vso zgodbo o božji poti v Lurdu, kakor je popisana v knjigi „Lurška Mati Božja“. „Lurški majnik“ so ljudje radi poslušali; še te dni nam je pravil neki gospod, da je lani bral Marešičeve šmarnice, in ne pomni, da bi bilo kedaj prihajalo toliko ljudi v cerkev kakor uprav lansko leto.

Ker je „lurški majnik“ ljudem tako ugajal, upamo, da bodo z veseljem poslušali tudi „Nove lurške šmarnice“, katere je letos izdal kapelan Janes Godec; zakaj nove šmarnice nekako podpolnujejo Marešičev „Lurški majnik“. Spisal je te šmarnice oni slavni Francoz Henrik Lasserre, čigar knjiga „Lurška Mati Božja“ je proslavila Lurd po vsem svetu. G. kapelan Godec je francosko knjigo preložil na slovenski jezik z lepo domačo besedo. V nji pisatelj ne ponavlja sploh znane povesti o lurški božji poti, ampak pripoveduje na drobno štiri velike čudeže iz novejšje dobe. Bravec more sam zasledovati bolezen in ozdravljenje, in ko je do kraja prebral, mora reči: da, to je bil očit čudež. To natančnost pri čudežih moramo pohvaliti. Zakaj če je čudež samo na kratko povedan, bravec ne more presoditi, kako in kaj, in nehoté se vpraša: kdo ve, če je bilo vse tako? Če pa je čudež od začetka do konca natanko popisán, človek nazadnje ne more več dvomiti, ampak z veseljem pritegne pisatelju: tu je očitno pomagal Bog in sveta božja Mati. — Tako so popisani čudeži v novih lurških šmarnicah. Štiri povesti o lurških čudežih so razdeljene na posamezne dni meseca majnika.

Ker se popisovanje istega čudeža razteza na več dni, se seveda ni bilo mogoče ogniti majhne neprilike: berilo, ki je odmerjeno posameznim dnevom, ni več celotno samo zase, in kdor ne bode slišal vsega branja po vrsti, ga bode nekoliko motilo, kar je morda en ali drugi dan zamudil. Prav tako je bilo malo težko ubrati za posamezne dni primerno molitev; to se nekoliko čuti pri novih šmarnicah.

Kar pa je do pisave francoskih imen, sodimo, da jo je gospod Marešič bolje pogodil kakor gospod Godec. G. Marešič piše po zgledu p. Stanislava skrabca francoska imena tako, kakor se izgovarjajo, pod črto pa je dodal francosko pisavo vsaj tam, kjer se ima prvič brati v knjigi. Gospod Godec pa je naredil narobe; pridržal je francosko pisavo, v oklepih je dodal slo-

vensko izreko, pa samo tedaj, ko pride kako ime prvič na vrsto; ob množini imen, ki so v knjigi, bode to francoščine nevešče bravece pač nekoliko motilo.

Sicer pa za trdno upamo, da je gospod prelagatelj vsem častivcem lurske Matere božje ustregel z novimi šmarnicami. Po Slovenskem ima sedaj malone vsaka večja vas kapelico posvečeno Kraljici brez madeža spočeti; nove šmarnice bodo pomagale v to, da bomo vedno bolj spoznavali moč in dobrotljivost naše nebeške Matere in jo zato tudi vedno bolj častili in ljubili.

Zahvala za uslišano molitev.

K. R. se zahvaljuje Mariji vedne pomoči in sv. Antonu Pad., ker je bila uslišana, da se je izgubljena reč zopet našla. — Nekdo od sv. Jerneja pri Konjicah se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in sv. Vincenciju Pavl. za milost sv. misijona. — I. A. Presv. Devica, kraljica sv. rožnega venca, in sv. Anton Pad. sta mi čudovito pomagala v odločilnem trenutku pri javni izkušnji. Za to dobroto se jima najsrčneje zahvaljujem. — M. S. od Sv. K. se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Mariji in sv. Alojziju za ozdravljenje materino in vsprejem v samostan. — J. S. iz Zatičine se zahvaljuje Naši ljubi Gospé presv. Srca za ozdravljenje. — N. Z. se zahvaljuje sv. Jožefu za ozdravljenje. — V. A. v S. se zahvaljuje sv. Družini za naglo ozdravljenje v hudi bolezni. — V Vodicach, 26. februarja: Bolehal sem že dolgo na želodcu. Od božiča lanskega leta dalje pa so me napadale vsaki dan ob gotovem času in mnogokrat tudi po noči tako hude bolečine, da sem komaj prestajal in le s težavo opravljal svoje dolžnosti. Zdravnik ni mogel spoznati, kaj bi bilo in ni mogel pomagati. Tedaj se obrnem z devetdnevnicco k sv. Jožefu, in glej precej drugi dan mi je bilo boljše. Povrnila se je sicer med devetdnevnicco bolezen še kake tri dni, ali zdi se mi, kakor za slovo. In danes, dvajset dnij po končanej devetdnevnicci, moram reči, da se čutim že več dni popolnoma zdravega. Sv. Jožefu sem obljubil objavljenje, ako bom uslišan. Sedaj spolnim svojo obljubo in se ti, sv. Jožef, tisočkrat zahvalim za podeljeno mi zdravje. J. P. kapelan. — P. T. se zahvaljuje praškemu Jezusku za milostno uslišanje. — N. K. iz Drežence se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Duhu, Mariji Devici, sv. Jožefu, sv. Neži, sv. Alojziju in vernim dušam za uslišanje v zelo važni dušni zadevi. — M. B. iz tolminske fare se zahvaljuje presvetemu Srcu Jezusovemu vsled obljube, ker se je njenemu očetu že med devetdnevnicco, katero je v ta namen opravila, zboljšalo zdravje.

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.

